

LBRIS

We know
books

Vlad Sabadoş

Unde-i
Maria?

EDITURA

CREATOR

BRAŞOV 2023

Cuprins

1 · 7	25 · 97	49 · 162
2 · 12	26 · 98	50 · 167
3 · 15	27 · 101	51 · 168
4 · 28	28 · 103	52 · 170
5 · 34	29 · 105	53 · 173
6 · 38	30 · 106	54 · 177
7 · 39	31 · 110	55 · 179
8 · 41	32 · 114	56 · 182
9 · 48	33 · 116	57 · 185
10 · 49	34 · 117	58 · 187
11 · 55	35 · 119	59 · 191
12 · 57	36 · 124	60 · 194
13 · 60	37 · 128	61 · 197
14 · 61	38 · 133	62 · 201
15 · 64	39 · 136	63 · 203
16 · 68	40 · 137	64 · 210
17 · 69	41 · 140	65 · 214
18 · 71	42 · 142	66 · 222
19 · 78	43 · 145	67 · 225
20 · 80	44 · 147	68 · 227
21 · 84	45 · 152	69 · 231
22 · 88	46 · 155	
23 · 90	47 · 157	MULȚUMIRI
24 · 94	48 · 160	· 235

1

În 16 octombrie, într-o sâmbătă, când sărbătoreau șase luni de când formau un cuplu, Maria a închiriat o cabană în județul Maramureș, în pădurea pe care locuitorii din satele din împrejurimi o numeau Măgura. Când îi spuse lui Teo despre surpriza pe care i-a pregătit-o, acestuia i se umplură ochii de lacrimi. Era atât de fericit pentru că nu mai fusese niciodată în vacanță la o cabană, deși își dorea acest lucru din totdeauna. Și-ar fi permis să închirieze o cabană, dar nu era dispus să cheltuie bani pentru el. Toți banii pe care îi câștiga îi dădea mamei sale și își ajuta frații mai mici.

Erau în oraș când i-a dat această veste lui Teo. Maria propuse să meargă cu un taxi până acolo, dar el i-a spus că vor merge cu mașina lui, pe care o avea parcată în curtea casei. Maria fusese de câteva ori acasă la Teo, dar el nu se simțea bine să o cheme în căsuța lor modestă, știind că Virgil, tatăl ei, are un adevărat *palat* în cel mai scump cartier din oraș. Ea nu ținea niciodată cont de acest lucru și mergea cu drag în casa lor. Se simțea foarte bine acolo.

Își făcură în grabă bagajele și porniră spre cabană cu bătrâna Vectra vișinie pe care o avea Teo. A scos mașina din curte și, când erau pregătiți să pornească, Teo i-a spus Mariei că a uitat ceva în casă. Mariei i-a fulgerat un gând: poate era inelul de logodnă și avea să o ceară de soție. Teo

a revenit cu o carte stufoasă în mână, fapt ce a făcut-o pe Maria să-și împingă ochelarii de soare pe care-i avea pe vârful nasului și să-și îndrepte privirea spre înainte.

— E vreo problemă? Te-am supărat cu ceva? Întrebă Teo, văzând atitudinea Mariei.

— Mergem acolo să ne relaxăm, spuse ea indiferentă.

Teo se uită la ea cu ochii întredeschiși și porni mașina, uitând să semnalizeze.

— Eu așa mă relaxez, iubita mea!

— Păi și vei sta acolo să citești? Asta puteai face și acasă. Eu te vreau doar pentru mine!

— Poftim?! A sosit momentul să...? Întrebă Teo, curios

— A, nu! E prea devreme! Eu zic că mai trebuie să ne cunoaștem, spuse Maria, însă fără a-l privi în ochi.

— Să revenim la carte, că de aici am pornit, spuse Teo în timp ce ridicase cartea pe care o avea în mână, lăsând să i se vadă venele de pe antebrațul muscular. Știi bine că eu mă trezesc la 6 în fiecare dimineață. Așa sunt obișnuit de la muncă. Până când te trezești tu, ce crezi că am să fac? Am să citesc. Să știi că pe Măgură nu este semnal la telefon, știu asta de când umblam pe acolo cu țapinarii. Și nici curent nu este, deci o să citesc la lumina lumânării.

— Sunt curioasă cum ne vom descurca trei zile fără tehnologie.

— Eu pot fără telefon și fără internet. Crezi că le-am avut dintotdeauna? Întrebă Teo. Tu nu știu dacă vei rezista, că am văzut că toată ziua ești cu telefonul în mână. N-am verificat niciodată cu cine vorbești, dar poate ar fi timpul...

— Poftim? își coborâse din nou Maria ochelarii de soare pe vârful nasului, permițându-i lui Teo să-i vadă ochii. Nu ai încredere în mine? Și tu, că urmărești paginile de Instagram ale atâtor fete de liceu? Ești pe mintea lor sau ce? Sunt prea bătrână pentru tine?

— Haide să schimbăm subiectul! Știi ca tu ești tot ce am visat vreodată, spuse Teo simțindu-se cu musca pe căciulă.

Deși Maria părea să fie de acord să schimbe subiectul, ea se gândea că probabil diferența de vârstă dintre ei avea să îi afecteze cândva, *Teo e la prima experiență, probabil va fi curios și de alte femei peste puțin timp, probabil deja e în căutare de altceva... Oare de ce o căuta atenție de la acele fetișcane de pe Instagram?* își spuse Maria în gând, devenind îngrijorată. Dar totodată se gândea și la trecutul ei amoros, care era unul destul de vast.

— Teo, te iubesc, spuse brusc Maria, tremurându-i vocea!

Reacția lui Teo a fost aceea de a strânge volanul în mâini. Nu mai auzise niciodată această expresie din gura nimănui, cu excepția mamei sale. Începură a-i tremura toți mușchii, inclusiv cei ai antebrațelor, iar tremurul a fost transmis în volan, mașina începând să șerpuiască pe drum, fiind aproape să derapeze, dar reuși să o stabilizeze și trase pe dreapta.

— Îți mulțumesc, Maria, spuse Teo, zâmbind necontrolat și cu ochii plini de lacrimi.

În acel moment, Maria a rămas fără cuvinte. Nu a mai mulțumit și nu i-a mai mulțumit nimeni pentru iubire până atunci, dar încerca să-i înțeleagă stângăcia lui Teo, în

timp ce făcea eforturi să-și amintească cum a fost pentru ea prima experiență de acest gen.

Între ei a fost dragoste la prima vedere. S-au văzut prima dată în pădurea din apropierea orașului, unde Teo muncea să taie lemne, iar ea se plimba cu o prietenă de-ale ei. Din momentul în care a văzut-o, nu a mai avut niciun spor cu munca și era visător. A ezitat foarte mult timp să intre în vorbă cu ea, deoarece a aflat de la colegii săi că e fiica lui Virgil Boc, proprietarul celui mai important lanț de magazine de piese auto și service-uri din județ. Tot de la ei a aflat și că Virgil are probleme grave cu alcoolul, iar soția sa îl înșală cu cine prinde, pentru că el nu ar mai putea... I-au spus că nici fiica lor nu ar avea un comportament mult diferit de al mamei sale, pentru că au auzit că ar fi ajuns în patul multor băieți din oraș și nu numai.

Pe Teo nu l-au interesat informațiile pe care le-a auzit de la colegi. S-a folosit doar de una: numele de familie al tatălui ei. Astfel că a deschis Instagram-ul și a căutat *Boc*. Prima dintre sugestiile care i-au apărut era chiar ea: Maria Boc. S-a băgat în seamă timid, cu un mesaj de salut, dar Maria i-a răspuns *credeam că nu-mi mai scrii niciodată!* De atunci nu a fost nicio zi să nu se vadă, însă niciodată nu au dormit unul în casa altuia sau împreună, fapt ce l-a făcut pe Teo să nu dea crezare spuselor colegilor săi de muncă în ceea ce o privește.

Erau amândoi din Cehu Silvaniei, județul Sălaj, un oraș amorțit, uitat atât de lume, cât și de edili, de vreo șapte mii de locuitori. Deși era atât de mic orașul, cei doi nu

se cunoscuseră pentru că făceau parte din cercuri sociale diferite.

Lui Teo îi venea deseori în minte imaginea de când a văzut-o pentru prima oară pe Maria. Un chip senin, angelic, părul șaten, tuns impecabil, în care se opreau razele soarelui de abia apărut după o iarnă grea, făcându-l să pară blond, ochii blânzi și sânii și fesele perfecte. În spatele ei se vedeau niște culoare de lumină făcute de razele ce băteau în ceața slabă a amiezii, care dimineața fusese mult mai deasă. Natura revenea la viață, iar Teo puneă toate acestea pe umerii divinității, fiind impresionat atât de peisaj, cât și de frumusețea Mariei.

La foarte scurt timp după prima discuție online și-au programat o întâlnire. În seara întâlnirii, Teo purta cele mai bune haine pe care le avea, dar nici așa nu arăta nici pe jumătate la fel de elegant ca Maria, iar ea avea să afle că trupul lui nu era nicidecum lucrat la sală, cum a crezut când l-a văzut prima dată, ci avea acea statură datorită muncii cu ziua la pădure, o trudă pe care o făcea încă din anii adolescenței din cauza greutăților financiare ale mamei sale, care îl crescuse singură. Tatăl lui Teo îi părăsise când era mic și nu mai știau nimic de el, după care mama sa s-a recăsătorit și a avut încă doi băieți. Soarta a făcut ca nici tatăl vitreg al lui Teo să nu contribuie la creșterea sa și a fraților mai mici.

Lucrurile au mers perfect între ei de la început, dar Maria era puțin deranjată de faptul că Teo, pe lângă că muncea destul de mult într-o zi, după ce ajungea acasă oferea mare parte din timp lecturii, alegând să se întâlnească cu ea doar

după ce citea cel puțin o oră. Citea orice îi cădea sub ochi; cărți de călătorii, aventuri istorice, cărți religioase, chiar și tratate de drept penal, deoarece spera că va putea deveni avocat, cândva. Dreptul civil nu-i plăcea, dar era sigur că îl va înțelege dacă va fi admis la facultatea de drept. Prima carte pe care a citit-o a fost una de dragoste, scrisă de Sandra Brown, pe care a găsit-o în biblioteca mamei sale. A continuat să citească și alte cărți de dragoste, astfel fiind hotărât să-și găsească și el iubirea cândva, dar soarta a făcut să și-o găsească mult după perioada adolescenței.

Irina, mama lui Teo, o femeie pe al cărui chip se observau încercările vieții la care a fost supusă, s-a bucurat foarte mult când a aflat că fiul ei are o iubită. În sinea ei era frământată de temerea că va rămâne cu Adi și cu Vlăduț, fiii ei mai mici, iar Teo, care era stâlpul familiei, avea să-și facă familia lui și nu va mai fi dispus să-i ajute.

2

Maria, care simțea cel mai tare diferența de vârstă și lipsa de experiență într-ale iubitului a lui Teo, se chinuia din greu să-l tragă pe linia de plutire. Era fascinată de el. Îl atrăgeau în mod special ochii lui de culoare căprui spre verde, dantura aproape perfectă, părul șaten deschis, tuns la zero, pierdut pe lateral și purtat mereu peste cap, și corpul impunător, despre care i-a spus că nu-l poate compara cu al niciunuia dintre sportivii de la sala de fitness din oraș.

Pe lângă lipsa de experiență a lui Teo, o mai deranjau și cei douăzeci și cinci de centimetri diferență de înălțime dintre ei, dar nu avea ce face, deoarece nu se putea împotrivi nicicum naturii.

Teo era o persoană foarte sociabilă și cu un bun simț rar întâlnit, pe când ea era o fire mai stranie și îi plăcea câteodată să se retragă și să stea singură. Provenea dintr-o familie bine văzută din Cehu Silvaniei, iar tatăl său era cunoscut în oraș, pentru că, deși era directorul unei firme importante, nu o dată a fost dus de apropiați ai Mariei din birturi, unde bea până nu mai știa de el. Pe mama ei, Elena, nu o interesa prea mult comportamentul lui, pentru că nu-l mai iubea. Ea era de părere că nu l-a iubit niciodată și că s-a căsătorit cu el datorită banilor pe care îi avea. Afacerea pe care o conducea era moștenire de familie.

De educația Mariei s-a ocupat bunica sa, Aurora, mama lui Virgil. Când era mică, voia să fie doctoriță, dar tatăl său, un om sever, nici nu a vrut să audă acest lucru și spera să ducă mai departe afacerea sa.

Maria a și muncit o vreme alături de tatăl său, până într-o zi, când legătura dintre ei s-a rupt total, ea mutându-se cu chirie într-un apartament din centrul orașului. Toată lumea a crezut că s-au certat din cauză că nu au reușit să-și împartă banii, dar nu a fost așa. Maria a fost mereu o fată simplă, care, deși de mică a avut la dispoziție câți bani și-ar fi dorit, își cumpăra uneori haine la mâna a doua, nu punea preț pe obiectele materiale și nu avea nicio pasiune costisitoare. De fapt, singura sa pasiune era să iasă în natură. Niciodată nu s-a cazat la vreo pensiune sau la vreo cabană și prefera

mereu să doarmă în cort. Nu i-a fost niciodată frică nici de animalele sălbatice, care nu de puține ori mișunau în jurul cortului, și nici de oameni, deși a auzit destule legende urbane conform cărora zona ar fi împânzită de violatori. Dar era convinsă că erau doar legende.

Aceeași pasiune o avea și Teo. El se obișnuise și îi plăcea foarte mult în pădure, dar nu a avut tăria să înnopteze niciodată acolo pentru ca îi era frică. Mereu îi veneau în gând poveștile cu strigoi pe care i le spunea bunica sa din Maramureș. Apoi, dacă nu se gândea la poveștile cu strigoi, se gândea la cele cu haiduci. Bătrâna i-a povestit că un haiduc i-a fost un musafir nepoftit prin anii '40 și i-a cerut mâncare, iar la plecare i-a lăsat o pungă cu bani, avertizând-o să nu spună nimănui, nici măcar autorităților că a fost la ea. Nu l-a ascultat și a doua zi a mers la jandarmi să le spună despre haiducul care a vizitat-o. Bani i-au fost confiscați și a fost purtată la declarații vreo două luni de atunci.

Temerile lui au fost accentuate și de scandalurile pe care le auzea când era mic din curtea vecinilor lor. Îi spunea mereu mamei sale că sunt norocoși că ei nu au un tată bețiv care să-și bată soția, cum făcea vecinul lor. Irina-i spunea că tatăl său nu era agresiv și nici bețiv, ci alte defecte ale acestuia i-au făcut să se despartă. Îi spunea mereu frânturi despre fostul ei soț, dar nu i-a spus niciodată cine e sau unde l-ar putea găsi și, astfel, după mai multe refuzuri din partea mamei sale, interesul lui Teo în a-și cunoaște tatăl a dispărut.

Copiii preiau mare parte din comportamentul părinților, iar cum Teo a fost crescut doar de unul dintre părinți, a preluat comportamentul mamei sale, care era mereu neîncrezătoare în ea, cu toate că a crescut trei băieți cărora nu le-au lipsit niciodată hrana, hainele sau căminul lor călduros, în care se simțeau minunat cu toții. Neîncrederea ei s-a transformat și în frică la un moment dat, iar toate astea i le-a transmis fiului ei.

3

În Vectra, la radio, cânta o piesă ce-i era foarte cunoscută lui Teo și i se părea că era melodia *Have you ever seen the rain* a lui Rod Steward, dar era o înregistrare mai veche și a rugat-o pe Maria să verifice pe Shazam cine cântă.

— Ramones, cine sunt ăștia? întreabă Maria nedumerită.

— Sunt o trupă destul de veche, cred că doar un membru mai e în viață, Marky, spuse Teo plin de mândrie.

Între timp, cei doi ajunseseră într-o zonă ce părea a fi pustie. Drumul era stricat și doar experiența pe care o avea Teo pe teren accidentat a făcut să nu rămână blocați în craterile imense ce erau și de-a lungul, dar și de-a latul drumului. La un moment dat, au observat scris pe o bucată de lemn *spre cabană*, dar nu știau dacă e cabana pe care au rezervat-o sau mai erau și alte cabane în zonă. Teo s-a hotărât să meargă pe drumul indicat de bucata de lemn.

— Dar de unde știi de trupa asta? întrebă Maria surprinsă.

— Eu sunt mare rocker, nu ai știut? Vrei să-ți cânt *Ziua vrăjitoarelor* de la Cargo cap-coa..?

Nu a terminat de zis, că argila galbenă și moale ce era pe drumul spre cabană s-a surpat, iar mașina lui Teo a rămas suspendată. Baia de ulei a mașinii s-a sprijinit de o rădăcină de copac, iar la scurt timp a cedat, scurgându-se la vale o dâră neagră de ulei.

Teo, deși era supărat că și-a stricat mașina, nu voia să îi arate acest lucru Mariei și a încercat să o înveselească și pe ea.

— Dacă nu primim amendă de la *Mediu* că poluăm solul, o să avem un weekend minunat!

— Bine, Teo, dar ce facem? Mașina e plină de bagaje, a spus Maria dezamăgită.

— Draga mea, din ce ai vorbit cu proprietarul, mi-am dat seama că, dacă suntem pe drumul cel bun, cabana e la vreo opt sute de metri de aici. Haide să luăm ce putem, iar după restul mă întorc eu.

— Ceaulul va rămâne în mașină, sper că nu vrei să te apuci să-l cari. În acel moment Teo se încruntă.

— Nici nu mă gândesc să-l las în mașină, sunt cel mai bun când e vorba de făcut mâncare la ceaun. Chiar acum îl iau. Tu încearcă să duci ce e mai ușor. Chiar dacă voi fi nevoit să fac două drumuri, tu să nu te obosești să cari, că deseară avem treabă, exclamă Teo în spirit de glumă.

— O să avem treabă când spun eu că o să avem treabă! Dacă pentru asta ai venit aici, poți să te întorci! Nu se va

întâmpla! spuse Maria nervoasă și o luă înainte, având în mână o pungă cu tacâmuri de unică folosință și cu șervețele.

Teo se încarcă cu bagaje de parcă era un măgar dintr-o turmă de oi și o urmă pe Maria. Se simțea vinovat pentru că a supărat-o cu remarca sa, dar, totodată, în sinea lui era foarte bucuros deoarece se dovedea încet-încet că nu e nimic adevărat din ceea ce i-au spus colegii

Aproape de cabană a ajuns-o din urmă. Nu știa cum să-și ceară scuze.

— Cred că asta e cabana, arată ca și cea din pozele de pe booking, unde am făcut rezervarea, spuse Maria cu un ton rece și indiferent. Vrei să vin să te ajut cu restul bagajelor?

— A rămas doar apa în mașină, dar, uite, acolo pare să fie un puț, exclamă Teo, îndreptându-se spre locul despre care vorbea. *Apă potabilă*, îi citi el de pe plăcuța de pe cișmea, deci nu mai trebuie să mergem la mașină. Putem lăsa mașina acolo până ne întoarcem acasă.

— Treaba ta! Maria merse spre cabană și fixase codul pe cifrul cutiuței unde se afla cheia. *1991 e codul pe care l-am primit pe mail de la proprietarul cabanei, e chiar anul meu de naștere*, se gândi ea, zâmbind. După un țcănit scurt, cutia se deschise, iar Maria luă cheia și intră. A rămas impresionată de curățenia din cabană. Deși pe exterior lemnul era mâncat de timp, interiorul arăta ireproșabil. Era o singură încăpere, nu mai mare de douăzeci de metri pătrați. Pe mijloc, spațiul era împărțit de un bar ce pornea din zidul îndepărtat și se îndrepta spre ușa de acces, oprindu-se la doar o jumătate de metru de perete.

— Pe aici sigur nu poate să intre Teo, nu o să încapă, spuse Maria în șoaptă, deși era singură în cabană.

În partea dreaptă era amenajată o bucătărie. Era o sobă veche din lut, cu plită, și câteva vase din fontă. Tacâmurile erau toate din lemn. Mai era o masă sculptată din lemn și trei scaune, sculptate și ele.

În partea stângă a barului era un pat acoperit cu un țol tradițional care părea țesut la război, dar arăta ca nou. Când trase de pe pat țolul, și-a dat seama că era un pat cu saltea din paie, iar peste paie era un cearșaf de in cârpit și pătat.

— Eu vreau să dorm pe podea, în sacul de dormit, îi spuse Maria lui Teo când în sfârșit intrase și el în cabană, e de-a dreptul scârbos patul ăsta, oare câți oameni au murit în el?

În acel moment lui Teo i se făcuse pielea de găină și i-au trecut din nou prin minte poveștile cu strigoii și cu haiduci pe care i le povestea bunica sa.

— Maria, te rog să nu vorbești de morți aici, nu mă simt deloc confortabil când aud cuvintele astea.

— Eu ce să zic de remarcile tale? Eu mă simt confortabil? Cum ai ajuns să-ți permiti? Auzi... *avem treabă deseară*, știi bine poziția mea cu privire la acest lucru.

Teo se retrăsese în pădure. Nu știa ce a greșit sau dacă a greșit. Nu-i venea să creadă că Maria, pe care o cunoștea ca fiind o fire puternică, să fie atât de sensibilă la acest subiect. *Are treizeci de ani, de ce să se supere pentru ce am zis? Mă gândesc că nu e adevărat ce mi-au spus colegii despre ea, dar chiar să fie virgină? Sau să fie adevărat ce mi-au spus*

și acum nu face altceva decât să încerce să se căiască și să-și uite trecutul? Lui Teo i se umeziseră ochii atunci când își puse aceste întrebări în gând.

Teo a curățat legumele, a tăiat carnea, a făcut focul și a început să gătească la ceaun.

După vreo trei ore, când mâncarea era gata, iar soarele era spre asfințit, Maria a ieșit din cabană. Părea puțin amețită.

— Să știi că am desfăcut sticla de rom și am tras câteva guri, sper că nu te superi. Și te rog să mă ierți că m-am comportat urât cu tine, dar să nu mai faci niciodată glume despre sex cu mine. Dacă vrei să vorbim despre sex, sunt dispusă să discut orice, dar nu mă lua pe ocolite, ai înțeles? Se simțea și în vocea ei că a băut.

— Ai băut rom?! se miră Teo.

— Asta e tot ce ai înțeles din ce ți-am spus?

— Scuză-mă! Te rog să mă ierți, insistă Teo. Știi bine că nu știu cum să mă comport cu tine, nu am mai avut nicio iubită. Dar vreau să știi că mă simt foarte bine cu tine. Când nu ești lângă mine, îmi lipsești foarte mult și îmi vine să plâng de dorul tău, iar când ești cu mine îmi tremură stomacul ca și cum aș fi băut trei cafele. Toate astea pot însemna un singur lucru:

Te iubesc, Maria!

— A, da? Îți mulțumesc foarte mult, dragul meu Teo, plăti Maria cu aceeași monedă.

Teo s-a apropiat de Maria și a sărutat-o lung.

— Se întunecă, spuse Maria, zâmbind. Du-te și aprinde lumânările din casă. Am văzut că au și parfumate, cu miros de lacrimioare, sunt preferatele mele!

— Din păcate, nu mai am niciun chibrit aici, mai sunt în mașină. Le-am consumat pe toate pe care le aveam la mine. S-a aprins foarte greu focul, pentru că lemnele erau umede. Am aprins un chibrit și am dat foc tuturor chibriturilor ce au rămas în cutie deodată și doar așa am reușit să aprind crengile. Poți merge să aduci o lumânare dinăuntru și cu aia le aprindem pe celelalte.

— De ce nu mergi tu, Teo?

— Tu acum chiar nu ratezi nicio ocazie să faci mișto de mine și să mă trimiți în locuri întunecate? spuse Teo, zâmbind cu jumătate de gură.

Maria merse în cabană și aduse o lumânare. A aprins restul lumânărilor exact cum a sfătuit-o Teo.

Intrară amândoi în cabană. Era liniște. Niciunul nu a spus nimic. Teo, simțindu-se incomod, i-a propus Mariei sa iasă afară, unde a făcut ceaunul, să înteqească focul și să ia acolo cina. Maria a fost de acord. Își luaseră amândoi farfuriile și au mers la ceaun, unde le-au umplut. Teo a luat ceaunul, l-a pus pe stativ, lângă foc, și puse lemne pe jar până când vălvătaia atingea aproape doi metri.

— Teo, e prea mare focul, o să aprinzi pădurea, spuse Maria speriată!

— Lasă, așa e frumos, acum pare că e zi, spuse Teo, apărându-i sudori pe frunte de la căldură.

— Teo, eu cred că ar trebui să vorbim despre frica ta de întuneric. De ce ți-e așa frică? Ai pățit vreodată ceva? Ce e cu tine? Te comporți mai rău decât un copil.

— Știi, eu am crescut fără tată, nu a fost nimeni să mă încurajeze. Mama mereu îmi spunea că, decât să intru

într-o dispută cu cineva, mai bine să mă dau bătut. Să știi că am fost foarte ascultător mereu! Mama mi-a spus să nu lovesc vreodată vreo fată, iar eu am i-am spus unui prieten din grădiniță ce mi-a spus mama și că nu voi ieși vreodată din cuvântul ei. El le-a spus tuturor colegilor și mi-au copt-o. A venit la mine o colegă și a început să mă lovească. Eu am început să plâng și eram foarte frustrat, pentru că, dacă o loveam, o supăram pe mama. Și să vezi ce bătaie mi-am luat.

— Vezi că te îndepărtezi de subiect. Povestioara ta e interesantă, dar nu asta te-am întrebat.

— Dar ce m-ai întrebat? se miră Teo de intervenția Mariei.

— De ce ți-e așa frică de întuneric? Nu ai vrea să te programezi la un psiholog după ce mergem acasă?

— Nu sunt nebun, Maria, spuse el nervos.

— Nebunii merg la psihiatru, iubitele.

— Nu e totuna? întrebă Teo mirat, fiind unul dintre puținele subiecte pe care nu le stăpânea.

— Nu, dar acum răspunde-mi. De ce ești așa fricos? Am mai văzut că ești slab de înger și în alte situații. Fii bărbat și spune-mi ce te macină, îl provocă ea.

— Nu știu. Sunt răni în sufletul meu din copilărie. Nu mi-am cunoscut tatăl.

— Nu ai pierdut nimic, dacă e ca și al meu, zise Maria.

— Pe mine nu m-a învățat nimeni să fiu curajos, continuă el fără să bage în seamă ce auzise. Mama nu e nici ea o fire puternică. Când a fost dată afară pe nedrept de la fostul ei loc de muncă, nu i-a spus șefului ei nimic, deși

știa că a fost concediată din cauza unei greșeli făcute de o colegă de-ale sale. Cred că așa am crescut.

— Și de întuneric de ce ți-e frică? insistă Maria.

— Știi, eu nu am avut calculator când toți prietenii mei aveau și toți îmi spuneau de filme horror, nici nu știam ce sunt alea, mereu mă gândeam că sunt filmele *știi tu care*. Maria începuse să râdă.

— Apoi un amic mi-a spus că sunt filmele de groază. Eram mereu curios, nici nu știam ce înseamnă un film de groază, nu știam pe ce subiect sunt. La televizor, când mama observa vreo scenă mai agresivă în vreun film, schimba canalul, pentru că nu suporta să vadă așa ceva. Și poate am crescut și eu cu acest obicei. Și, să revin la filmele horror, după ce mi-am cumpărat un laptop, acum vreo patru ani, am început să împrumut CD-uri de la prieteni, cu filme horror. Am văzut o grămadă de scene în ele. Țin minte că la un moment dat mi s-a făcut rău din cauza unei scene dintr-un film și am ieșit din casă să vomit. S-a panicat mama atunci, pentru că nu știa ce am pățit.

— Cred că s-a răcit mâncarea din farfuria, putem mânca. Poftă bună, iubitele, spuse Maria, zâmbind. Continuă, te rog!

— Poftă bună, iubita mea! Unde rămăsesem? Îți place ce am gătit? întrebă Teo curios.

— E foarte bun, nu am mai mâncat niciodată așa ceva, ce e? Îmi place că se simte foarte tare gustul de țelină, spuse ea, lingându-și buzele.

— Nu știu cum se numește. E o rețetă pe care am găsit-o într-o carte veche de bucate a bunicii..

— Continuă cu filmele horror, iubitele, zise Maria interesată.

— A da, mi s-a făcut rău din cauza unei scene dintr-un film, iar mama m-a certat, crezând că mă simt rău din cauză că m-am jucat prea mult jocuri video, dar eu doar mă uitam la filme. Le-am cerut tuturor prietenilor toate filmele horror pe care le aveau. Am avut o problemă cu asta, deoarece cred că am început să devin dependent de ele. Și la școală doar la ele mă gândeam. Stăteam la ore și îmi veneau filme în minte. Îmi imaginam că profesoara de informatică e din altă lume și când ne învăța să lucrăm cu limbajele de programare, de fapt, nu ne învăța ce prevedea programa școlară, ci ne programa pe noi să ne omorâm unii pe alții. Știi că e o prostie, dar dacă tot m-ai pornit să îți spun despre mine, mă destăinui acum și sper să nu-ți schimbi în vreun fel părerea în ceea ce mă privește.

— Nici vorbă de așa ceva, devii din ce în ce mai interesant, dragul meu, spuse ea. Între timp i se făcuse pielea de găină.

— Filmele de groază cu fantome mă sperie groaznic, pentru că mă gândesc mereu că sunt adevărate. Și, dacă ar fi să trăiesc vreun scenariu dintr-un film cu un criminal în serie, de exemplu, care nu implică paranormalul, probabil aș ști să mă apăr în vreun fel, dar dacă aș trăi o experiență cu o fantomă, cum m-aș apăra? Cred că aș face pe mine de frică.

— Și cum te-ai apăra de un criminal în serie? întrebă Maria.

— Iubire, pui prea multe întrebări, de ce mă tot întrerupi? Dacă aş fi urmărit de un criminal, aş scăpa eu cumva. Criminalul există, e în carne şi oase şi tot aş reuşi cumva să-l dovedesc, cu o secure, cu un par, cu orice mi-ar cădea la mână, dar de o fantomă nu m-aş putea apăra nicicum.

— Nu te mai întrerup, scuze, continuă!

— Ce să mai continui? Cred că am cam terminat. Mi-am futut creierul cu filmele horror, iar acum, când sunt în locuri întunecate, îmi vin în minte toate filmele de căcat pe care le-am văzut.

— Ai putea vorbi mai frumos, dragule, spuse Maria fiind jenată de expresiile lui.

— Iartă-mă, dar nu am găsit niciun alt termen care să se potrivească atât de bine, dar crede-mă, exact asta s-a întâmplat cu creierul meu...

— Putem vorbi despre altceva, zise Maria, mulțumită fiind că a deslușit *misterul*. Uite, Teo, promit că de acum o să am în vedere tot ce mi-ai spus și nu am să mai fac nicio glumă pe seama acestui subiect. Îmi pare rău, dar dacă mi-ai fi spus mai devreme, nu te-aș mai fi supărat.

— Dar nu m-ai supărat deloc. Să știi că acum mă simt mult mai bine că m-am eliberat de aceste gânduri pe care până acum le-am ținut doar pentru mine. Nu mai știe nimeni ceea ce ți-am spus acum și sper să nici nu afle nimeni. În acel moment Teo a avut un sentiment de regret pentru că îi pusese la îndoială încrederea Mariei, exact ca și cel pe care îl avusese în urmă cu vreo cincisprezece ani, când i-a spus mamei sale că e *proastă*, pentru că nu îl lăsase să meargă la pescuit cu amicii, vorbă pe care o regretă și azi.